

HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 16-án.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS

BARTALITS IMRE,

KIADÓTULAJDONOS

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

BUDAPESTEN: VIII, ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. VIDÉKEN: MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

Oh, ősi név!...

Oh ősi név! — character kutyabőrön —
Király-pecséttel diszes ős-vagyon,
Csuda-e, hogy oly számtalan elődön
Át jutva megkopál ilyen nagyon.

De hát, elkophat már a régi dátum,
A „falvy“ „házy“ a sok „y“ betűk;
Van földesur, ha nincs is prédikátum
Kinek kapálni, vetni elmegyünk.

S ha elmegyünk kapálni a zsidónak,
Nem kell oda geneológia,
Se ősi kard, se paszománt, se kócsag
Se öblös, ősi czimerű pipa.

Szegény kigúnyolt, régi czifra rongyok,
Mit ősapánk büszkén hordanak,
Oly nációz keni rátok a foltot,
Akit neveltünk szárnyaink alatt.

Aki bolyongva az egész világba,
Görnyedt az utczarongy, szemét alatt,
S ma a napot magának vindikálja
S fejünkre szór gyalázatot, sarat.

Töröld le a sarat magyar magadról
Nem ő ma a tied, te az övé,
És ha rád köp újra nyomra-nyomról:
Bujj rozsdá-marta paizsod mögé!

Rejtsd el magad és szórj hamut fejedre,
Te megalázott, megnyírt óriás.
Hogy gunyi, sarat dobálnak a nevedre
Nem ők csupán, magad vagy a hibás.

Magyar, magadról a sarat töröld le,
Te vagy ma az övé, nem ő tied.
Vagy míg késő nem lesz: — tégy egyesülve,
És győzni fogsz, elbuknod nem lehet!

„Füstölő.“

Egyetemes lángeész.

Egy napilapban a következők olvashatók: „Hogy a zsidó mily geschäft ember volt már századokkal ezelőtt, szép példája maradt fenn egy zsidó hirdetése által, melyet Makkerl Izsák zsidó ezelőtt 200 évvel bocsátott ki Nürnbergben, mint azt az ottani levéltárból kivett eredeti után közli a „Westung. Gränzbote.“ A nevezett zsidó hirdetése így szól: „Makkerl Izsák, borbély paróka-készítő, cipész, kovács és szülész, borotvál és hajat nyír két krajczárért s ezenfelül puderoz és hajkenőccsel is bekeni a hajat. Készít és faldoz cipőket és csizmákat, eret vág, köpülőz szivesen; a házaknál magánórákat ad s tánczolni tanít; árul parfümöket, papírt, csizmafénymázt, sós heringet, mézet, kefét, patkánymérget s egyéb csemegéket, sziverősítő gyökereket, burgonyát, kolbászt s egyéb főzélekeket árusít Izsák Makkerl.“

Persze, azt hogy: lop, csal, nyuz, pénzért hamisan esküszik és kölesön is ad 120°/_o-re — feleslegesnek tartotta hirdettetni, mert az magától értetődik.

Betűsiből.

Őseimnek síjja, bugyra
Elhajítva bent a sulba;
Bent a sulba — s mi mégis sok —
Főrendiház tagja vagyok.

Ulpianus Iczig, jogász és Aesculapius Pinkász, orvosnövendék diskurzusai.

Ulpianus: Mondjal sak te Aesculapiosz, miért haragosszátok ti azokkal a patyikosokkal udj, mint a kotya a mocskával?

Aesculapius: Nü, mert ha edj izraelító dakter írja pro me ipso (a saját használatára) edj receptet háram öveg malaga bortul, — a patyikosok aztat mindjárt lehóznak az üvéké szokásos újevi honorariomos gratulaczioból*) és idj ójévkor mindig megrüviditenek utet 10—15—20 florén erejéig is.

Ulp.: Hát oztán miért nem doelliroznak most pizs tolyokkal a patyikosok, hiszen szeretik udj is mindig nadj lármentot. spetaklit csinálni és a tied kollég is küzi béjük tollal dabta az üvé vizitkártyját?!

Aesc.: Forsa bizony! Hisz sak todnak tolán izraelító patyikosok, hoid von edj kis kölömbseg a brausepülver és a siszpülver küzötte. Nü, nem?

Ulp.: Azotán a dr. Hasenfeld, a sojnalotos szliácser furdó orvos és tületektől az edjtemi magántanár miért védekezte mogát 50 hülgly levelével a törvényes fórum előtt, omikben csopa női titkok voltak a dakternek elárolva?

Aesc.: Vadj te edj meschüge Olpiános. Sak nem okorsz tolán, hoid — bár — ez edjszer is megtogodja az izraelító vér mogát.

Ulp.: Kotya jerek vagyolsz mégis — mondhatok — te Aesculapiosz. — Apropos kotya! Nem olvasthal a zsornálba, hoid az állatkerben edj nadjobb szabásó kotyatelepet akar tovosszal az igazgatóság berendezni?

Aesc.: Már hoidne olvastam volna, mikor olvastam.

Ulp.: Nü, nem pályázonk?

*) Az orvosok tudvalevőleg ingyen nyerik a saját használatukra készített orvosságot a gyógytárból; sőt több gyógytárral rendelkező lakhelyen újévkor még ajándékok is kapnak a gyógytar-tulajdonosoktól, hogy ő hozzájuk küldjek patiensiket a recipével annak megcsináltatása végett.

Zsidó nagyruság.

Hideg kint az idő,
Törődöm is vele!
Kamarám és pinczém
Fával, borral tele.
Rázzad téli szél, csak
Rázzad ablakom!
Kényelmesen ülök
Itt a pamlagon!

Gonosz téli világ
Nem hat e terembe,
Egész kikeletet
Tartok az ölembé'.
Ifju lányka szive
Szívemen dobog,
Arcza, mint a tűzhely,
Úgy lángol, lobog.

Tüzes lány, tüzes bor
Es tüzes kemencze!
Nem mosolygott én rá
Mindig ily szerencse.
Sehonnai voltam
Annak idején,
Szegény ember zsirján
Meg-meghiztam én.

Vannak oly bolondok,
A kik azt hiszik
Hogy, serény munkával
Dolguk' felviszik.
Eh! mit ér a munka,
Menjen a pokolba
Most is koldus volnek,
Ha nem loptam volna

Pedig loptam sokat,
Loptam eleget.
Lopásnak szentelem
Egész életemet;
Loptam a nép testi,
Lelki erejét,
Pálincás boltomban
Minden idejét.

Igen időt, mert ez
A legdrágább kincs,
Se égen, se földön
Ennek párja nincs,
Ez az emberektől
Könnyen lopható,
S a ki lopja, az az
Igaz naplopó.

De azt csak úgy mondom,
Hogy senki se hallja,
Mert a buta népség
Végre megsokallja.
A világnak mindig
Csak azt papolom,
Hogy verejtekemmel
Szerzem vagyonom.

Kóser adomák.

Egy zsidót kihívtak párbajra; persze, hogy nem fogadta el a kihívást.

— Ha ön nem áll ki velem — szolt ellenfele, — úgy ön egy gyáva kutya!

— Hjah, kérek — felelt a zsidó — én inkább okorok lenni edj gyáva, de élő kotja, mint edj bátor, de adjoulútt oroszlán.

— Dakter ór, adjon nekem edj egészségi bizonyítványt; folyamodok edj állásért.

— Szívhesen.

— Oztán meg dakter ór, edj betegségi bizonyítványt is kérnek, mivel edjszersmind hat heti szabad-ságidüért is folyamodok.

— Ozonnal szolgálók kérem.

Beleesett János gazda a tóba. Uszni nem tudott és így három közelben álló zsidóhoz kiáltott segítségért. — G o j élete forogván veszélyben, ezek természetesen meg sem mozdultak

A veszély azonban igen jó tanácsadó. János gazda elkiáltja magát: „lúbórt, nyúlóbórt vegyenek!“ ... s ime jó gescheft reményében csakhamar kimenté őt veszélyes helyzetéből a három zsidó egy kötél segítségével

A heti vásárra menő paraszt jól megrakott kocsija tetején ülő csinos feleségére czélozva, kérdi a zsidó földesur a paraszttól:

— Hej ottyofi, nem adná el kend a tyókját?

— A tyókot nem — feleli a paraszt — hanem a tojasát megveheti az ur.

A redoutban.

Maszk: Jöjjön csak Schlaufuchs ur és vegyen vagy egy belépti jegyet a jótékony nőegylet legközelebbi báljára a szegény árvák javára.

Schlaufuchs Emanuel: Wie heiszt szegény árvák?! Mogom is szegény árvo vadjok. (Elvetve a sulykot): Még meg sem voltam születve, már is meghalta tülemtől az onyám

Simi } dalolnak:
Rüfke }

Bár csak ez az éjszoka,
Jomkipurig tortona.

Pásztorórák.

„Szeretlek én téged Hebron rózsaszála,
Akármily kóczos is a tátid szakála,
S miket mindig olvas — a mikor csak ráér : —
Nem adnálak (?) téged minden aranyáér!“
Igy beszélt a Smüle; — Száli fületl rája,
(Ép' vigyorgott rájuk a hold karikája.)
Majd beljebb huzódva a lugas sarkába.
Ilyen szókat zenge Száli boldogsága:

„Ha zseniroz téged a tátim szakála,
Kérlek édes Smüle, ne tekints reája . . .
Ne törődjél mással, szeress te csak engem.
Hiszen ugy is tied a testem, a lelkem !
. . . . Mostan elbujt a hold valahol az égen . . . .
boldog volt a Smüle . . . átölelte szépen
Szálinak derekát s csókot csókra váltva,
Mosolyogtak, mint a hizott liba mája

„Ne törődjél mással, szeress te csak engem!“

A tati kis kölyök korában.

És ez így ment volna — Mózes tudja meddig —
Ha ott benn a tátit poloskák nem pedzik,
De ő összeszedve minden bölcsességét,
Törte fejét, miként vesse ennek végét?!
Még csak gyufát árult kis kölyök korába,
Akkor vette füle ernyője magába,
Azt a jeles mondást, hogy világosságtól
Megretíráll beste poloska az ágyból

Szól az öreg bölcsen : „Gyertya kéne, gyertya —
De minek pazaljam, hisz az nem is potya,
S minek lenne az a holdvilág az égen,
Ha nem lenne tőle jó rebachom nekem “
— Ide-oda mázskált a sötét szobába
Mig végre ráakadt kicsiny ablakára . . .
Azon melegében a függőnyt széttárja,
És a bujdokló hold besütött az ágyra

Poloska megijedt fényes holdsugártól.
Megijedt a tati gyanus suttogástól,
Keresi a Szálit a másik szobába,
Hej, de üres annak szüzi nyoszolója!

„Kelj fel, kelj fel mámi“ . . . kiszökött a Száli,
— Mond — s égnék merednek kőczos hajaszáli.
. . . . Felébred a mámi — kérdi: „Mi, a Száli?“
Szólt neki a táti: „Ne izélj, csak szállj ki!“

Együtt mentek s vágytak megcsipni a Szálit;
Az udvaron érték, az elibük állit.
(Nos persze, akkor már megugrott a Smüle)
Mámi némán nézi, táti kérdi tüle:

„Mit csináltál itt künn az udvaron lányom?“
Tánczoltam egy kissé a szép holdvilágon;
Oda fenn a Dávid pengeti hárfáját
Ágyamba hallottam édes muzsikáját.
„No jó — mond a táti — okos vagy te lányom,
Igy nem kerül sokba (nem úgy, mint a bálon)
Máskor is tánczolhatsz, ha akarsz, nem bánom!“

A bonczteremben.

— V ó r e s k é p. —

I.

Az érem egyik oldala.

Halljuk csak, hogy miként henczeg az Aesculapius
Pinkász kóser orvosnövendék és miket beszél a boncz-
teremről, még mielőtt oda a karika-lábát is betette
volna . . .

Annó daczómal (nő, hisz ozért nem is olj régen
megvulta) alig hoid beiratkoztam engümet a bodapesti
madjar kir. todományos edjtem edjik igen nadjrabe-
csölt facoltásának dügönczei (olv. orvosnövendékei) küze
— már el is eljároltam Garai Samonak a francziská-
nerek bozárban létező küt- és mősz erboltjába, hoid
bonczeszkuzt vásároljak be a végzendő anatómische
djakorlatok megejtéséhez.

Garai ör küngen érthető elüzékenység küzettepe
vadj edj tüczent skatolya bonczeszkuzt rokta ki
elümbe.

En szokértői, todós ábiázottal válogattam az
elümbe rokott djilkos szerszámok küzött, mig nem
otoljára is mogomhoz váltva küzölök a — legolcsubbát
8 frt 50 kron, — mond nyolcz florén ütven krajezáron
— ojaltom engümet és nadszerő öres böszkeséggel
nyorgoltam hozza a Király-otezába.

Othton bájos hülyekből álló companit toltam
épen ludczombot üzsonnáni vüröshadjával.

— Ach! jó napot kívánok — küszöntem — kiszti-
hand bájos hülyeim.

— Jó napot, jó napot! De hünnan ilj nadj ögy-
bozgosággal edes dakter ór?

— Olj nadj ögybozgosággal? — ismétlek mogomban
— nő, ez nem rossz: — ki hát azzal a mellel Pinkász-
leben „te edes dakter ór!“ És noj „ögybozgoságom“
küzetpe udj elvettem a solykot, hoid onyai örömé-
bea szinte két kilót hizta netto tülemtől a mámi.

— Bocsánat, a bonczteremből — mondtam, —
ach igen a bonczteremből, kedves hülyek.

— Gatt der gerechte . . . ne hadjon el bennünket
— ográlták azok széjjel és már csopán a bonczterem-
tul való említéstől rémolten ejtettek ki kezökből a
kést, akivel saktoltak a ludczomba bele.

No de nezzuk, talán mutatósa b b :

II.

Az érem másik oldala.

Az ambiciós keresztény orvosnövendék nem hen-
czeg léha zsidómódon, hanem türelmetlenül várja, hogy
az első évi cursus megkezdtevel az assistens ur a
bonczteremben kifüggesztett fekete táblára kiirja őt
harmad magával egy „alsó, vagy egy felső végtagra“
és ha kiírta — magára öltve a térden alólérő boncz-
kabatot — mohó vággyal esik neki az illető végtag
izmainak a kifejtéséhez. Eleinte persze egy kiczifrázza
egy két gyakorlatlan vágással azokat a kifejtendő
izmokat, hogy a d e m o n s t r á t o r o k n a k ugyan-
csak van mit h ü m m ö g e t n i ö k. Ime a kezdet
nehézsége! A mi pedig a leirő boncztani órákat illeti
azok látogatását — száz h u s z o n e g y e z ő, vagy
ferblizó compania kedviért sem b l i c c z e l n é el.

Bonczolás közben azután megtörténik vele az a
felesleges jó cselekedet is, hogy megvágja kezét a szí-
kével, mire lelkendezve fut a sósavval telített üvegek
valamelyikéhez kiégetni sebéből az infámis hullamér-
get, mert még hullamérgezést kap tőle és mielőtt
elcsodálkozik, hogy azok a vele egy teremben bonczoló
felsőbb évi kollega urak ezt az egész történelmi nevez-
tességű eseményt olyan angol flegmával tudják szem-
lélni és még csak el sem szörnyűködnek felette. No de
azért begezemicézve a sérült helyet, ismét a legna-
gyobb animóval fejtegeti, czifrázgatja a félbemaradt
izmokat — nagy lévén a spuriusa, hogy sic itur
a d a s t r a.

Később — mikor már egy alsó és egy felső vég-
tag bonczolásán tanulságosan tulesett — egész hullára
kap hatod magával u r l a u b o t.

Most már határozottan ügyesebb. A szikét tür-
hetően biztos kézzel kezeli, a c i f r á z ó vágásokat
lehetőleg mellőzi s az üt- és visszerek közül is csak
minden negyediket — ötödiket szeli ketté. A szabad
kifolyást nyert lipos. . . kék. . . fekete. . . vér természe-
tesen kíméletlenül lep el és fest aztán néhány utbaeső,
szépen kipraeperált helyet, de hát erre is kész mindjárt
a h a t s z ó l a m u kadentia: „spongyát rá!“

Végtelen aeshetikus voltánál fogva jobb szeretne
ugyan valami ismeretlen bubánatban örökre szenderedett
csinos varróleányt venni a bonczkés alá, mérhetlen
tudománysozomjánál fogva azonban sorvadásban kiaszott.
lugoskezü mosónővel is beeri.

Öregbitven anatómia ismereteit és a g y a k o r-

I a t i boncztanban való jártasságát — i d e g e s mun-
kába belefogni sem idegenkedik

Ideges — mondom — a munka, amennyiben érző és mozgató idegek gazdag tárháza képezi annak kipraeparálendő tárgyát s ő még sem lesz i d e g e s. Nem idegeskedik, ha mindjárt két-három részre szakad is széjjel a finom idegfonál; nem türelmetlenkedik, ha folytonosság kedviért ezernaszállal kell is összekötnie az egymástól különvált idegvégeket és újra meg újra nem idegeskedik, ha esteve hétérai gázlángs z ó n á l folytatja is tovább sok ideges laikus által respektált munkáját, a mikor már több a véres hulla, mint a praeparáló élő a csendesülni kezdő bonczteremben.

E buzgó szorgalom többek közötti, buzdító jutalmul aztán be-bekerül egyik másik jólsikerült praeparatuma az ily ámbiciózus orvosnövendéknek az anatómiai tanszék boncztani muzeumába, melyet nem egy elvirárgzott akasztófa virág gazdagított már a saját külön, becses koponyájával.

De mi én még mindig k o l l o k v á l o k, s önök reám tán már nem is hallgatnak türelmes olvasóim...

... Elhallgattam immáron.

S. Z.

A vendéglőben.

— Tyű, milliom forgós teringette! Hiszen ebben a vendéglőben olyan hideg van, akár csak Sziberiában. Hé Kóbi, Móricz, Náci, vagy minek is hívják!... fűtsön be itt, ebben a pillanatban egy nagy társaság fog megérkezni.

N á c z i: Ach, kérek azonnal! — és hájz személyre?

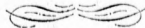

A zsidó iskolából.

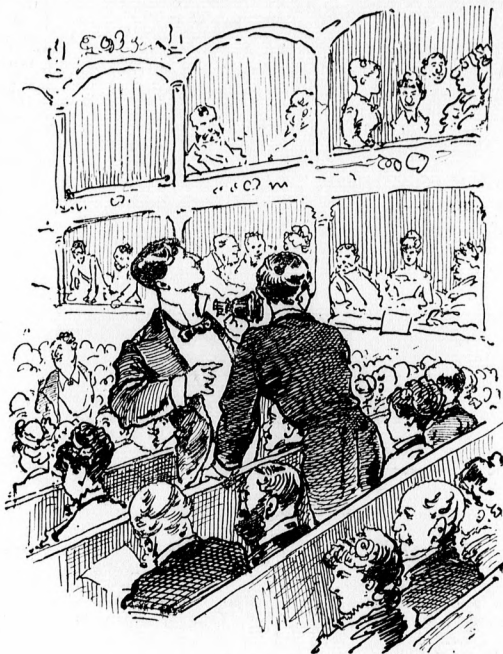
Tanító: Te Zámi, mért jüsz ma oly késün az iskolába?

A Zámi jerek: Kérek tanító ór, az alsó falóba edj tulvajt kergettek s oz onyám elköldött engümet, hoid nézzem meg, nem-e oz opámat kergetik?

BLUM DÁVID,

a (kürszék-)árendás zsidó gükkerözásai.

Ach: „Jeanne, Jeannette, Jeanneton!“
Hol a szívem, azt sem t'om.

Legküzelebbi novitét az „Ördög pilulái“ lesz a népszínháztul. Hoid nem tud már az ördög oljan hoszajtó pilulát nekönknek beadni, omitől udj elszolodnánk, hoid meg sem is állnánk Palesztináig.

Nem sodálkozom azon rajta, hoid Feleki „Rongyházy“-aknak játszatja a várszínházban, mikor nettó 8000 florén volt három hónap alatt tüle a deficit.

A farsangban a nemzeti színház is volta „Farsangi iskolában.“ Megtanolta, hoid sohasem hálátlon dalag régi, jó madjar írók műveit elüadni. — Mondok.

A „Fekete dominó“ ment moltkor Auberttől oz operóházban, omikor is oz elüadás alatt kedélyes diszkurzus hollotszott a páholyokból elü. — Nem szólnám, ha ü n s r i g e l e u t o k sinálták volna ozt a gezérest.

GÜKKER.

Vizshagyományok.

Tisza Kálmán tavaly nyílt sisakkal állt elő és azt mondá: ime te szittya magyar! itt ez az uborkaorru, karikalábú s fokhagymaszagu zsidó dáma — vedd el feleségül és ő azért a nagy gráciájáért, hogy hozzád megy feleségül, nem kíván egyebet cserébe, mint ősi nevedet, ősczimeredet és eddig még türelmesen folydogáló vérednek a dédelgetett zsidófajba való beoltványozását.

Persze, hogy nem kellett

Most pedig elföldi arcát és azt mondja: ime ti urak, t. honatya urak! itt a főrendiház reformjának a kinevezésekről szóló passzusa — tessék megszavazni. **S a** mit nem mond — az ez: én pedig majd kinevezett, hű mamelukjaim segítségével a főrendiházban kiviszem mégis csak a polgári házasságot

Persze, hogy ez is mennyire kell a nemzetnek, kérdezze meg Apponyi Albert grófot, majd az megmondja

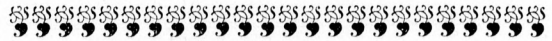

Többeknek. Többek voltak már szivesek megkeresni minket az iránt, hogy adományokat, komoly, vagy mulattató versiket, zsidókról szóló beszélyeket stb. szivesen látunk-e? Feleletünk: mint minden szerkesztőség, úgy mi is szivesen veszünk mindennemű dolgozatot, tréfásat úgy, mint komolyat; főfeltételünk azonban: hogy jók is legyenek azok és nem csupán csak dolgozatók. — **Z. K.** Nagy-Kikinda. „Jól sejté”, mert bevált. — **Inimicus**, Zala-Egerszeg. Igazán van, ön nyerte meg a fogadást mert — család zsidó, épen olyan pleonaszmus, mint — hogy többet ne mondjunk — nedves víz. — **Botond.** Nem oda ítült botjával, a hova — nézett. — **Sz y P r,** Bpest. Azt mondja „előszavában”, hogy versét ennek a versnek mintájára írta, hogy:

„Ki nem tudja, mi a tél:
Aljon ki a kapu-fél-

Fához, mikor fúj a szél,
Majd megtudja, mi a szél.”

No hát mi nekünk, nem is annyira a választott minta ellen volna kifogásunk, mint inkább az ön versének tartalma ellen. Igen, mert benne az érdeklajhászó filozofiták malmára hajtatik „valamelyest” a víz. Ilyet pedig ön sem akarhat, ha velünk tart és a derék antiszemita tábornak a híve. Versét a mondott okoknál fogva nem közölhetjük tehát. A többi antiszemita dolgozatait azonban igen. — **Depesch**, Székes-Fehérvár. Sort keritünk rá, csak türelem — **A 2497-dik előfizető.** Igen is, fogunk talányokat és képtalányokat is közölni. Mint láthatja jelen számunkban is egy sikerült képtalánnyal szolgálunk t. előfizetőinknek. Tessék megfjlesztését beküldeni és ha úgy akarja a sors, még a kitűzött jutalmat is elnyerheti. Persze ez nem tőlünk, hanem Fortunától függ. A képtalány szerzője különben lapunk egy vidéki jó barátja. — **Zwicker**, N-Kanisza Nem jól esiptet. — **B ó P I** Bpest. Így nem szólhatunk semmit. Hanem sziveskedjék felfiradni szerkesztőségünkbe: — majd akkor megbeszéljük a dolgot. — **Cziczcz,** S.-A.-Ujhely. Besoroztuk. — *Több kéziratról és levélről a jövő számban.*

A „Füstölő” előfizetési ára

1885. év január 1-től

Egész évre..... 2 frt.

Fél évre..... 1 frt.

Az előfizetési pénzek mielőbbi szives beküldését kérjük, hogy a szétküldést pontosan esz-közölhessük.

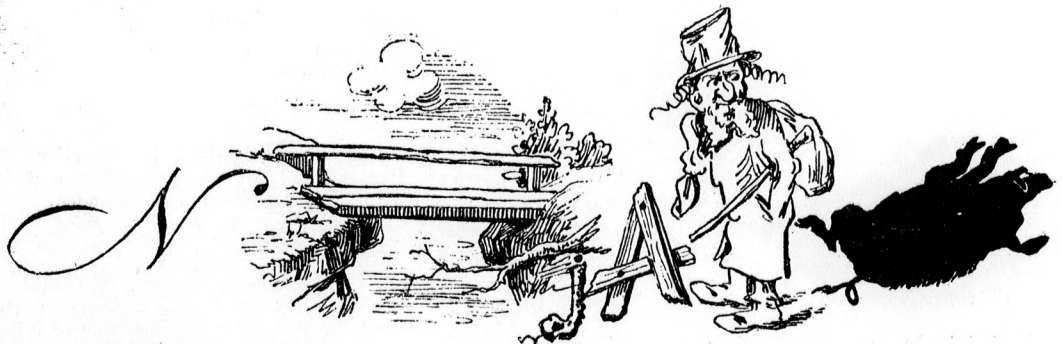
A ki 5, legalább is féléves keresztény előfizetőt gyűjt a „Füstölő” számára, annak egy tiszteletpéldánnyal kedveskedik a kiadó-hivatal.

Az előfizetési pénzek legzélszerűbben postatalványval a „Füstölő” kiadóhivatalába (Buda-pest, VIII, Eszterházy-utca 12. sz.) intézendők

Bartalits Imre kiadó.

A füstöt eregeti: **Bors Vitéz.**

KÉPTALÁNY.

Megfjlesztési határidő márczius hó 10-ke. A megfjeltők között Sue Jenő világhírű 17 kötetes regényét „A hét főbűn”-t sorsoljuk ki.